

Църкъовенъ вѣстникъ
всичъ вѣка седмица,
приложненето четири
дни въ годината.

Годишната цена на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложненето,
въ България 10 лева, въ
всичко странство 13 лева.

Единъ брой 15 съ

Абонаментътъ е годи-
шень и
всичко предплатено.

Всичко, относящо се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
„Църковенъ вѣстникъ“
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи път по 20 ст.
на редъ съ гармонъ,
за всичко повторение по
15 ст.

Неплатени писма че се
приематъ — ръжлики
за седмичното издание
не се повръщатъ.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТИНИКЪ

— СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ. 3 —

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Чрѣзъ работа къмъ истинско щастие. — К.	4. Библиография: Св. Климентъ Охридски въ книжевния поменъ и въ научното дирене. — Д. Л.
2. Новъ опитъ за разрушение на Христовото дѣло — Ив. С.	5. Изъ Печата.
3. Минъния и отзиви: 1. Монизъмъ и въ училището и 2. Интриги и непристойни хули — Дядо Конъ Ив. Гошевъ.	6. Църковно-обществена лѣтописъ.
	7. Обявления.

Чрѣзъ работа къмъ истинско щастие.

Всѣки човѣкъ, каквото и обществено положение да заема, биъл богатъ или сиромахъ, простиъ или ученъ, е самъ създатель на своето щастие. Това твърдѣние мнозина считатъ невѣрно, защото, извѣстно е, има много външни обстоятелства, които влияятъ, измѣнятъ нашите планове и кроежи за щастливъ животъ и по такъвъ начинъ внасятъ смущение въ душата ни безъ да искаеме. А това ще рече развалятъ щастието, което ние си приготвляваме. Какъ тогава може самъ човѣкъ да биде създатель на щастието си? Не е ли това противорѣчие? Който схваща отъ тази страна въпроса, той разсѫждава практически и има прѣдъ видъ дребните тревоги и замисли, отъ които нито единъ човѣкъ на този свѣтъ не е свободенъ. Но ако разгледаме отъ друга страна въпроса и се попитаме: кой тогава трѣбва да създаде нашето щастие? Другите ли хора, или пъкъ да прѣдоставимъ на случая? Всѣки вижда, че и така не може да биде. Може би пѣкъ да каже: нито едното, нито другото е вѣрно, защото и двѣтѣ сѫ крайности, но нѣкаждѣ по срѣдата е истината, т. е. отчасти човѣкъ, самъ, отчасти обстоятелствата създаватъ щастието. Въ обикновения смисълъ на думата това твърдѣние е вѣрно, обаче въ етически смисълъ истинското щастие се кове само отъ личността. Защото при каквито и обстоятелства да оставимъ единъ човѣкъ, каквото богатство и външни блага да притежава, той не може да биде щастливъ, докато не уравновѣси чрѣзъ трудъ и постоянство своята личност, та грижитъ и тревогитъ, които се задаватъ всѣкиму отъ свѣта, да не измѣнятъ душевното разположение. А до тогавъ, до когато ти се поддавашъ на външните влияния и тѣ могатъ да смущаватъ душата ти, дори да я поразягатъ, ти не можешъ да бъдешъ щастливъ. Истинското щастие никога не може да бъде плодъ на външни обстоятелства. То е плодъ само на нравствената хармония въ душата. Тази хармония ще илюстрираме тукъ съ приказката за болния царски синъ, съдържанието на която ще прѣдадемъ накратко.

Имало едно врѣме единъ много богатъ царъ, на когото синъ му билъ боленъ отъ дѣлги години. Цѣрили го всички прочути лѣкари, но никой не могълъ да го

изцѣри, нито да се сѣти на болестта му. Веднажъ дохѣжда при царя единъ мѣдъръ човѣкъ и му казва, че синъ му може да оздравѣе, ако намѣри риза отъ напълно щастливъ човѣкъ и му я облѣче. Царътъ се много зарадвалъ, защото си помислилъ, че това е най-лесно нѣщо. Този човѣкъ съвика боляритъ си да ги попита, кой отъ тѣхъ се счита щастливъ, като си мислѣлъ, че тѣ почти всички сѫ щастливи. Но какво излѣзло? Всѣки взелъ да казва това или онова и че нито единъ не се считалъ щастливъ. Тогавъ разпратилъ по богатитѣ хора, но всички, като че се били сдумали и отговаряли: ние не сме щастливи, ние сме далечъ отъ щастието. Указало се, че въ столичния градъ нѣмало нито единъ човѣкъ щастливъ. Разбира се, той не губѣлъ надежда, разпраща хора изъ цѣлото царство. Обаче, за голѣмо тѣхно очудване, никаждѣ и никой не се намѣрилъ щастливъ, ни въ градове, ни въ села, и въ отчаяние трѣгнали прѣзъ една гора да си отидатъ. Въ гората замръкали. Видѣли, че на едно място свѣтука огнь и рѣшили да отидатъ тамъ да прѣнощуватъ. Като дошли близу, видѣли една малка колиба, въ която единъ човѣкъ, слѣдъ вечеря, се приготвялъ да си лега, прѣкръстилъ се и казалъ: Ехъ, Господи, колко си милостивъ, азъ съмъ довъленъ отъ всичко, което Ти давашъ и съмъ щастливъ. Като чули това царските хора, рекли си: ето единъ щастливъ човѣкъ, да влѣземъ и да му поискаме ризата. Но като влѣзли, що да видятъ: отъ бѣднотия нѣмалъ и риза на гърба си. И така, въ цѣлото царство се намѣрилъ само единъ човѣкъ щастливъ, а той нѣмалъ и риза.

Макаръ нагледъ тази приказка и да е проста, но ни казва много нѣщо. Щастието не се намира вънъ отъ настъ, но вътре, въ душевното ни разположение. А такова разположение не идва отъ самото себе, а трѣбва да го придобиемъ. Който много или малко се е борилъ да излѣзе по горѣ отъ обстоятелствата, да установи въ душата си единъ миръ на спокойствие, на щастие, той знае, че това никакъ не е просто и лесно нѣщо. Мнозина се мѫчатъ да придобиятъ това вжрѣшно щастие, но като имъ се види непосилна за тѣхъ задача, оставатъ се, и ставатъ дважъ по-нещастни. Други пъкъ упорствуватъ

да се борятъ, но пакъ не успѣватъ, защото не знаятъ, какъ да се борятъ. Само малцина научаватъ изкуството да се борятъ и успѣватъ, но тѣзи хора сѫ толкова рѣдко въ свѣта, щото едвамъ можемъ да ги знаемъ, пакъ и сами тѣ така живѣятъ, че е мѣжно да ги издиримъ. Тѣхното твѣрдо правило е да не дигатъ шумъ около своята личностъ, защото самото това положение е вече нещастие за тѣхъ. А пакъ да блѣснатъ прѣдъ свѣта, за да ги вѣзвхвали, това е противно на душата имъ. Нѣкои считатъ, че тѣзи хора сѫ непотрѣбни за свѣта, защото нагледъ сѫ

много пасивни. Но това е абсолютно погрѣшно. Главната задача на всѣки човѣкъ тукъ на земята е: да сътвори себе си като личностъ и тѣй като постѣпенъ всички, нѣма да има нито единъ лошъ човѣкъ по свѣта. Всѣки човѣкъ по отношение на своята личностъ е художникъ. Ако се заеме съ голѣмо вѣдушене да извае своя вѣтрѣщенъ животъ и направи отъ него едно хармонично цѣло, едно художно произведение, то е направилъ себе си вече щастливъ. А по какъвъ начинъ може човѣкъ да постигне това нѣщо, ще видимъ по-нататъкъ.

К.

Новъ опитъ за разрушение на Христовото учение.

1. Борбата противъ християнството. Лукинъ, Целсъ, Шраусъ, Ренанъ и др.

„Се лежитъ на паденїе и на козгтанїе мнюгимъ ко Нзрани и къ знаменїе пререклемо“ (Лк. 2, 34). Тѣзи пророчески думи на стареца Симеона напълно опредѣлятъ положението на Христавъ историята на човѣчеството. За едни Христосъ билъ и е камъкъ на прѣпъване. Не желайки да вѣрватъ въ Неговата божествена личностъ, тѣ се въоржаватъ противъ Него, за да Го свалятъ отъ непостижимото величие, и въ своя главоломенъ устремъ тѣ падатъ и погубватъ душата си. Други пакъ, изпълнени съ вѣра въ Неговата спасителна сила, се въздигатъ духовно до ангелоподобие. Отъ явяването на Спасителя до днесъ свѣтътъ е раздѣленъ на два враждебни лагера и заради Него се води борба кога по-силно, кога по-слабо. Христосъ е знамето, което ето 20 вѣка едни се стремятъ да го унищожатъ, а други да го задържатъ.

Обаче напразни сѫ били всички безумни усилия на Христовите противници. Всички борби противъ Него сѫ смирявали враговете и сѫ разясали Неговата слава въ още по-сияенъ блѣсъкъ. Всички бури противъ Неговата църква още повече сѫ усиливали „нейната мощь“ и сѫ убѣждавали свѣта, че Христосъ е непоразимо небесно знаме, прѣдъ което ще се смирява всѣки гордъ умъ и ще се утиши всѣки зълъ духъ. Три вѣка езичество води кървава борба противъ Христа. То бѣше подкрѣпено и отъ своите философи, които се опитваха да представятъ Христовото учение за суевѣrie, варварска философия. Въ това отношение особено се отличили Лукианъ съ книгата си *Перегримъ* и Целсъ, който е употребилъ цѣлия арсеналъ на тогавашната философия, за да разбие християнството. Обаче езичество не само не побѣдило Христа, а то само се разрушило прѣдъ Неговата непобѣдима сила. Езически философи, дирейки истината, най-послѣ паднали прѣдъ лжезарния ликъ на Всемирния учителъ и приложили своя умъ съ най-голѣма ревностъ въ защита на новата вѣра. Тѣхното прѣклонение прѣдъ Христа било тѣй голѣмо, че тѣ не се срамували да изповѣдватъ абсолютната истинностъ на това учение, що тѣхните образовани съврѣменници сѫ смятали за безумие. Тацианъ открыто е признавалъ, че именно въ тази варварска философия е намѣрилъ истината.

Слѣдъ непрѣстанни борби на църквата съ разни лъжеучители, които се опитвали да утвѣрдятъ исторически невѣренъ вѣзгледъ за Христа и да изопачатъ евангелската истина, въ ново врѣме рационалистичната философия се устреми да разрушитъ вѣрата на християните въ божествеността на Христа, мѣчайки се да го прѣстави само като единъ великъ учителъ на морала. Всички евангелски разкази за неговата свѣрхественост тя обяви за плодъ на народна идеализация.

Обаче, рационалистичното схващане не удовлетворява идеалистичните философи, които виждаха въ християнството въ всѣки случай възвишена идеяна система. Тѣ съзираха въ Христа не историческа личностъ, а идеалъ, символъ на Божия разумъ (Спиноза) или на идеално съврѣшенство (Кантъ и Якоби) или на единството на божественото и човѣшкото въ живота (Шелингъ и Хегель). Шраусъ отиде до тамъ, че нарече цѣлата евангелска история басни, плодъ на религиозното поетическо творчество на християнското общество. Разбира се, неговата теория се разбиваше о исторически факътъ, че християнското общество се явило въ извѣстенъ моментъ и, слѣдователно, безъ друго е имало свой основателъ, който е дѣйствуvalъ между хората съ учението и живота си. Поради това Ернестъ Ренанъ се опита да даде напълно натуралистично изложение на евангелската история. За него вече Христосъ е дѣйствителна историческа личностъ съ необикновено духовно въздѣствие върху хората. Той Го признава за „необикновенъ човѣкъ“, приписва му естествени човѣшки сили въ най-голѣмъ размѣръ, отрича обаче всичко свѣрхествено въ Неговия животъ и дѣйностъ — всичките евангелски чудеса.

Слѣдъ Ренана между западноевропейските философи значителенъ опитъ за обяснение личността на Христа не се яви. Въ послѣдно врѣме западна Европа, както се знае, почна да прѣживѣва единъ духовенъ прѣломъ. Въ философията взе да губи сила материализмъ и да наддѣлѣва идеалистичниятъ свѣтогледъ. Психологътъ пакъ Джемсъ се опита научно да утвѣри вѣрата въ свѣрхествения свѣтъ. Пълно отражение на тая промѣна прѣставлява символизмъ въ поезията.

* * *

Обаче въ България, която излѣзна изъ мрачините на миналото безъ исторически опитъ и безъ мѫчилни перипетии на идеино възмогване; въ България, която, спѣвана въ своя духовенъ развой отъ политикообщественикъ дѣйци, прѣдварително се хвърли въ крайните течения; въ тази наша нещастна родина, въ която слѣдъ освобождението ѹ мисълътъ е била скѫдна и къса и поради това биде разорена отъ разгроми — тукъ днесъ, въ момента на общенародно душевно боледуване, се яви новъ хулитель на Христовата личностъ, новъ разрушителъ на Христовото дѣло. Българскиятъ врагъ на Богочовѣка надмина и Волтера по волнодумство, и Ренана по натуралистична фантазия. Въпрѣки своята настойчивостъ да отнеме всѣкакъвъ божественъ зракъ отъ Христа, Ренанъ все остава съ неудържимо благоговѣние прѣдъ Него като прѣдъ неповтаряема историческа личностъ. Ала Н. Райновъ се опитва да разклати вѣрата на милиони люде не чрѣзъ научни съображения и разсѫдъчни изводи, а чрѣзъ . . . гавра съ Оня, Който е пѫтъ, истината и животъ за цѣлото човѣчество.

Райновъ отхвърля безъ какво обоснование четирийте евангелия и, черпейки образи изъ своего въображение, се заема да напише нова история на Иисуса подъ заглавие „Между пустинята и живота“. По творчески похвати той стои далече и отъ Щрауса, и отъ Ренана, защото тѣзи имаха въ всѣки случай чувство на мѣрка и правдивость, се стремѣха да облѣкатъ измислиците си въ логична форма, когато нашиятъ писателъ безогледно се носи на своя пегасъ. Въ това отношение Н. Райновъ произведение има сходство съ апокрифите. Както апокрифиятъ авторъ твори безъ да държи смѣтка за историческата дѣйствителност и е въплотявалъ своята идея въ разни измислени образи, тѣй е работилъ тукъ и Н. Райновъ. Разликата е само тая, че първиятъ взима образъ изъ фантастиченъ миръ, вториятъ — изъ своята околна среѣда. Творението на Райновъ отразява

не историческо минало, а днешната дѣйствителност, самото поетово настроение и разбиране на половата проблема. Това трѣба да допуснемъ първо, защото въ поезията е законъ, споредъ който личността на поета е скритата сила, която се проявява чрѣзъ образите — били тѣ исторически или съвременни; второ, защото присѫщъ навикъ на Райновъ е да не зачита историческата правда, както се вижда отъ другите му произведения¹⁾ и трето съмъ Райновъ е убѣденъ, че именно свободната любовъ е творческата и прѣобразителна сила на човѣчеството, както дава да се разбере отъ думите на Рихардъ Вагнеръ, които той е взелъ за мото на романа си „Между пустинята и живота“: „Вие сте синове на законъ и затова сте плѣти. А азъ съмъ синъ на любовъ, и затова съмъ духъ“.

Ив. Сиѣгаровъ.

МНѢНИЯ И ОТЗИВИ.

Монизъмъ и въ училищата!

Попадна ни на ржка кн. II и III отъ новото списание „Ученническа мисъль“. Списанието се урежда отъ комитетъ отъ гимназиялни учители въ гр. Русе. Искаше ни се поне въ туй списание да видимъ, че ученишката душа се насочва къмъ идеини полети, въра въ добро, правда, морал и т. н., но очакванието ни не се сбѫдна напълно. Между многото хубави и вѣщо написани статии срѣщнахме и една отъ русенския гимн. учитель Атанасъ Матеевъ на тема: „Биологията въ минало и сегашно врѣме“. Уважаемиятъ авторъ дава цѣни свѣдѣнния изъ историята на биологията, но когато дохожда до Беръ, Шлайденъ, Шванъ, Мюллеръ и Дарвинъ — напуска стрѣго научната почва и изпада въ едностранчивост. Той поддържа ученитѣ, дуалисти, и наддържа монистите. Изглежда, че на автора е чужда цѣлата нова литература отъ послѣдните десетъ години, защото инакъ той не би говорилъ съ такаваувѣреност за Дарвина и дарвинизма, и не би хвалилъ, макаръ и мимоходомъ, монизма, застѣжвайки се да го защищава отъ нападките на „учени съ застарѣли дуалистични убѣждения“. Дуализмътъ днесъ има на страната си учени съ грѣмка слава, учени като Паулсена, Адикесъ, Райнке и др. и др. Свѣтътъ вече се оттърва отъ задушливата атмосфера на материалистический монизъмъ, а у насъ той се проповѣдва отъ хората на науката! Колко години ще трѣба да минатъ, докато и ние чуемъ и разберемъ, че днешното естествознание, въ лицето на най-силните си представители, стои на почвата на тѣй усмивания у настъ дуализъмъ! Прѣпоръжчаме на автора току-що излѣзлата отъ печать книга „Еристъ Хекелъ и неговите Свѣтовни загадки“, отъ нея той бесспорно би се освѣтилъ по нѣкои по-съвременни научни въпроси.

Интриги и непристойни хули.

Въ брой 3 на сп. „Християнски свѣтъ“ прочетохме едно „Отворено писмо до Софийск. Православенъ Синодъ“, писано отъ протестантския пасторъ г. Павелъ Мишковъ, въ което съ голѣма несериозность се разглежда редица въпроси отъ първостепенна важност.

Работата се състои въ туй, че г. Мишковъ, тласканъ, както той самъ дава да се разбере, отъ вълната на новото врѣме и, разбира се, и отъ своите протестантски религиозни схващания и идеали, прѣдлага на българската православна цѣрква частъ по-скоро да се реформира.

Въ писмото си г. П. Мишковъ си служи съ непристойенъ езикъ. Свѣщениците сѫ наречени „попове“,

Св. Синодъ на Българската православна цѣрква е наре-ченъ „Софийски Православенъ Синодъ“, обрядитѣ сѫ окачествени като „безполезни“, говори се, че свѣщениците заприличали на плашила, българските духовни водители „лъжели“ народа и криели истината отъ него, православната цѣрква тѣрпѣла за свои членове развратници, комарджии, псувачи и др.

Освѣнъ туй въ въпросното писмо има непристойни извѣртания на истината, въплющи противорѣчия, лицемѣрие и гаври.

Просто не можемъ да разберемъ, какъ г. Мишковъ, безъ да го възпрѣ уважението къмъ неговите поне четци, пише че *младите свѣщеници семинаристи искали да проповѣдватъ, но и туй не имъ се позволявало* (стр. 3, дѣсната колона, 29 редъ отъ горѣ на-долу). Съ тѣзи думи явно е, умишлено се прикрива истината. Не е възможно човѣкъ като автора на туй отворено писмо да не е виждалъ нито единъ брой отъ „Цѣрковенъ вѣстникъ“ напр., та да се убѣди, че цѣрквата не само не запрѣща, но непрѣстанно припомва на свѣщенството този му прѣть дѣлгъ. Издавани сѫ не единъжъ окрѣжни писма по този въпросъ. Пѣкъ и фактътъ, че въ духовните ни семинари се изучава омилетиката и теоритически и практически не говори ли, че българската цѣрква цѣни значението и разбира необходимостта отъ проповѣдането? Не, обвинението, което г. П. Мишковъ отправя къмъ православната българска цѣрква е чудо-вищно и невѣзможно, макаръ че той се е подписалъ подъ него дори съ клиширанъ рѣкописенъ подпись. На човѣкъ става, просто, тѣжно, като си помисли, че нашите литературни нрави допускатъ още такива гаври съ истината. Подобни полемики и нападки сме свидѣтели да четемъ изъ ежедневните политически вѣстници, но какво да кажемъ, както сега срѣщаме такива и въ едно „християнско“ списание?

На друго място авторътъ пише, че православните се покланяли повече отъ безвѣрници на дявола, и

¹⁾ Вѣрѣнъ анализъ на творчеството на Райновъ даде г.-нъ С. Ил. Бобчевъ въ статията си „Николай Райновъ — Гюставъ Шльомберже“ (сп. „Сила“, бр. 25). И той твърди, че Н. Райновъ, стремейки се прѣди всичко къмъ изяществото на формата, гледа на съдѣржанието като на второстепенно нѣщо, което прѣтрупа съ безбройни ефектни украси и дори понѣкога съвсѣмъ прѣнебрѣгва. „И тогава—казва младиятъ критикъ—прѣдъ очите на читателя се нѣкакъ несвѣрзани образи, алгории и картини — плодъ на единъ страненъ, фантастиченъ ултра-символизъмъ“. А реализма на Райновъ, г.-нъ Бобчевъ нарича „грубъ, бруталенъ, израждащъ се често въ циничностъ, защото Ник. Райновъ познава добрѣ всичките ресурси на порнографията.“

още — че и до денъ днешенъ, слѣдъ цѣли единадесетъ вѣка отъ покръстването на българския народъ, църквата не била указала никакво влияние за духовното прѣобразяване на българския народъ; това той пише, безъ да помисли, че нѣколко реда по-горѣ изказва желание, обновата и реформитѣ въ българската държава да се започнатъ отъ реформи въ правосл. църква, защото — пише той — „азъ самъ принадлежа къмъ онѣзи хора, които вѣрватъ, че... църквата е единствениятъ институтъ, който може (к. н.) да въздѣства на сърцето и да го обнови, като го кѫпе въ духътъ и думитѣ на Св. Писание“ и т. н. Ако тукъ се не крие противорѣчие, крие се поне лукавство и лицемѣре, защото, щомъ църквата е едничката, която може да възроди човѣка, може ли тя да е сѫщеврѣменно тѣй гнила, покварена, и ненуждна, както тя се очертава въ пламенното въображение на искренно любящия я г. Павелъ Мишковъ? Щомъ тя е едничката възродителка на народа, защо да не е могла да възроди, отчасти поне, своите собствени архиереи и свещеници, та тѣ лѣжели народа и не му казвали, че туй пости, празници, икони, свѣщи, тамянини, водосвети, панихиди и т. н. не сѫ отъ Бога. Слушай народе, православнитѣ ти архиереи те били мамѣли! Светитѣ братя, които те научиха да славишъ Тройния Богъ, Св. Климентъ, койго възправенъ край брѣговете на дивното българско езеро, изпълни съ величието на духа си и българското небо, и българската земя и българите сърца, като те научи да слагашъ на книга звучнитѣ думи на твоя роденъ езикъ, кроткия и учень Евтимий, светия постникъ и царевъ учителъ Иванъ Рилски и цѣлата върволица отъ лжезарни сѣнки на миналото, които съ архиерейски жезълъ въ рѣка сѫти сочили пѫти къмъ Вѣчния Сионъ — всички тѣ те били лъгали! Побидни думи за възвищения вѣковѣченъ подвигъ на себеотреклии се български духовни водители, ние не сме чували до сега.

Но гдѣ е спасението тогава? — Елате, реформирайте се по Евангелието, каки ни г. Мишковъ, махнете расата, камилявките, махнете постите, съкратете богослужението, изхвѣрлете иконите, прѣстанете да се молите за покойниците чрѣзъ панаходи (третини, деветини и т. н.), захвѣрлете туй, което сте наслѣдили отъ вѣковете и се обновете, но не забравяйте да въведете и втори бракъ за свещеници и изобщо бракъ за владиците. Не е ясно какво иска да каже съ подобна покана г. П. Мишковъ. Ако за него истинската Христова църква трѣба да има само пастори, поставени на чисто чиновнически начала, защо той въ случаи намира, че българската църква трѣбвало да има и свещеници и владици, и то непрѣменно женени? Не крие ли се тука лицемѣре или, най-малко, несеризност. Истината е една, и ако г. Мишковъ я защищава, никога не би се тѣй раздвоювалъ — за протестантите да иска едно, а за православните друго! Явно е, че г. Мишковъ, като истински протестантинъ, не признава общата религ. истина за

всички — всѣки трѣба съ Библията въ рѣка да си длири истината. Quod capit, tot sententiae! Той е противъ драгоценното и стояще наравно съ Писанието Св. Прѣдане. И само за туй настоява да се изхвѣрли изъ църквата всичко, завѣщано намъ отъ Св. Прѣдане и да се реформира църквата само по Евангелието. Но тукъ вече авторътъ засѣга единъ въпросъ отъ голѣма важностъ, та сме длѣжни да му пояснимъ, че стои на ронлива почва. Безъ Св. Прѣдане нѣма и Библия, нѣма и евангелия! Ако Св. Прѣдане не е достовѣрно, отъ гдѣ вие протестантите знаете, че евангелията сѫ писани отъ Матея, Марка, Лука и Иоана, още повече пѣкъ, дали тѣ сѫ отъ Бога? Ще кажете: „Знаемъ, че авторътъ сѫ отъ апостолския крѣгъ“. Но, Марко и Лука не бѣха апостоли, а бѣха сѫщо такива апостолски ученици, каквито бѣха Варнава и Поликарпъ, а въпрѣки туй, писанията на послѣднитѣ двама не се считатъ за Слово Божие! Щомъ приемате Библията, засвидѣтелствувана намъ отъ Св. Прѣдане, защо не сте послѣдователни, да приемете и всичко онуй, което туй прѣдане ни е завѣщало като бисеръ? Вие искате да се реформира църквата ни само по Евангелието, но кждѣ въ евангелията се казва, че тѣ спадатъ къмъ Св. Писание и сѫ, слѣдователно, слово Божие? Освѣнъ туй, вие сте въ противорѣчие и съ самото Св. Писание, защото въ него се говори и за Св. Прѣдане. Иисусъ Христосъ не е записалъ учението си, а го е прѣдавалъ устно. Евангелистъ Иоанъ пише изрично, че ако би записалъ всичко казано отъ Спасителя, и цѣлиятъ свѣтъ не би събрали написанитѣ книги (И. 21, 25). А гдѣ е записано, каквото е говорилъ и заповѣдалъ Иисусъ Христосъ слѣдъ възкресението си въ продължение на 40 дни? Безспорно сами апостолите не всичко сѫ писали, а много нѣщо сѫ прѣдавали и устно (П. И. 12 ст.; I кор. 11, 34), сами сѫ вѣрвали на прѣдането (Д. Ап. 20, II Сол. 2, 15. I, кор. 11, 2; I Тим. 6, 20 и др. и др.) и сѫ заповѣдали то да се пази и зачита наравно съ самото Св. Писание.

Лено е, прочее, че авторътъ на разглежданото отворено писмо стои на ронлива почва, щомъ прѣпоръжка на българската православна църква да се реформира само възъ основа на евангелията. Съ този си съвѣтъ той мѣлкомъ отхвѣрля не само цѣлото Св. Писание, самитѣ евангелия, но и цѣлото християнство. Ето защо ние му прѣпоръжваме по-голѣмо спокойствие, подълбоко запознаване съ Св. Писание и повече христианска любовь. Въ такъвъ случай той не би дръзналъ въ душата си да хули единъ тѣй свѣтъ институтъ, какъвто е православната църква и никога не би се подписвалъ подъ толкова злъчна статия по слѣдния начинъ: „Съ христианска любовь: Павелъ Мишковъ“. Не прилича ли този подпись на Юдината цѣлувка? Впрочемъ наближава страстната седмица, благиятъ Спасителъ пакъ се разпъва на крѣсть, но жалното е, че между разпъвателите му има и „христианъ“.

Дяконъ Ив. Гошевъ.

Библиография

Св. Климентъ Охридски въ книжевния по-менъ и въ научното дирене, академична рѣч отъ А. Теодоровъ — Баланъ, София 1919. — Това е заглавието на новата книга, що издава българската академия на науките. Книгата съдѣржа академичната рѣч на проф. Теодоровъ — Баланъ, четена на тѣржественото събрание на българската академия на науките по случай хилядолгодишнината на светеца, що бѣ отпразнувана на 27 юли 9. августъ 1916 година. Рѣчта е раздѣ-

лена на пристїпъ и 5 глави, кждѣто въ най-сбита форма е изложено всичко, или почти всичко, каквото историческата наука е успѣла да открие до сега и научната критика да установи като най-достовѣрно върху живота и просвѣтителната дѣйност на св. Климанта Охридски.

Въ началото на рѣчта (пристипъ) авторътъ прави сравнение между Паисия Хилендарски и св. Климанта Охридски и намира прилика между тѣхъ въ това,

че и двамата бължити наши книжевници прѣди да бѫдат открити и достойно оцѣнени отъ науката въ половината на миналото столѣtie — първият отъ М. Дриновъ, а вторият отъ руския ученъ В. Ундолски — дълго врѣме слѣдъ смъртта си сѫ живѣли въ съзнанието на народа като неясно прѣданie и далечень споменъ, които крѣпѣли и затвърдявали това съзнание. „Ала тъкмо тамъ е, казва г. Тодоровъ, разликата между обичайното, традиционното знанie и научното открытие (к. н.): че първото стои като безвѣстно прѣданie, като споменъ на случая, като личенъ навикъ; а второто личи като придобито благо на съзнанието, като разтълкувана податка, като съдѣржание на дѣйна паметъ, насочена къмъ разбиране на живота. Открытието на Паисия Хиландарски бѣ истинско обогатение на учението за българското народностно съзнание въвъ процеса на българското възраждане; а открытието на Климентъ Словѣнски отъ Ундолски, като посочи и опрѣдѣли авторътъ на редица старо български писмени производи, тласна словѣнската мисъль къмъ културно-исторично схващане на всичко онова, щото приказваха и пъеха за Климентъ Охридски по словѣнски и по гръцки посветени нему легенди и славословия“.

По-нататъкъ (въ гл. I) авторътъ излага това, що сѫ сторили устно или писмено за овѣковѣчаване спомена за Св. Климентъ и негова прослава най-напрѣдъ неговитѣ непосрѣдни ученици прѣзъ X вѣкъ, а по тѣхъ и възъ тѣхна основа и Охридските архиепископи гърци: Теофилактъ, Димитъръ Хоматиянъ, Григори и Константина Кавасила, които прѣзъ XI, XII и XIII вѣкове разработили по гръцки подслушеното по словѣнски въ особити словѣнски производи (жития и църковни пѣсни) за християнска поука и за църковна служба.

Глава II съдѣржа прѣгледъ на литературата за прослава на св. Климентъ, появila се отъ началото на XIV в. до края на XVIII вѣкъ. Тоя периодъ на книжевенъ поменъ за св. Климентъ се отбѣлѣзва отъ г. Тодорова като несамостоятеленъ: авторитѣ гърци, а между тѣхъ и по нѣкои българи, въ своите компилитивни трудове, писани на новогръцки и славянски езици, не даватъ нѣщо ново по живота и дѣйността на Охридски чудотворецъ, а обработватъ и размножаватъ чуждото, главно това, що прѣди тѣхъ сѫ написали Охридските архиепископи. Такива сѫ на първо място извѣстните *Москополски издания* съ послѣдования (правила) или църковни служби, посветени прѣдимно на св. Климентъ, а слѣдъ тѣхъ идатъ трудовете на Атанасия Пароски и Амвросия Памперей. Друга бѣлѣжна черта на Климентовската книжнина отъ тоя периодъ проф. Тодоровъ съмѣта това, дѣто въ нея покрай св. Климентъ се прославяватъ още подвизитѣ за вѣра и за православие, както на неговитѣ учители св. Кирилъ и Методи, тѣй и на другаритѣ му: Наумъ, Гораздъ, Сава, Ангелари — всички въ единъ ликъ като „свети семочисленци“, — а така сѫщо и други нѣкои мястни светии, като св. Еразенъ и св. Иванъ Владимиръ.

Глава III. излага новата (к. н.) литература за св. Климентъ, която се е появila прѣзъ първата половина на XIX вѣкъ. Тоя периодъ г. Тодоровъ отбѣлѣзва въ своята рѣч като *втори периодъ* и го характеризува като *свѣтски* (к. н.), които измѣства прѣдишния по-вече църковенъ и евлавиченъ. Интересътъ къмъ Климентъ, казва проф. Б. сега е интересъ не за неговата „божествена слава“, а интересъ за неговата обществена личност и заслуга; съ Климентъ отсега се занимава вече науката вмѣсто набожността. Досѣща се за него Копитарь, обажда се Доброяски; открива го за науката

прѣзъ Ундолски; слѣдватъ да го освѣтляватъ Боянски, Шафарикъ, Григоровичъ, Миклошичъ и др. „Тѣ нашиятъ Климентъ Охридски отъ прѣдметъ на благочестиво прѣданie и на църковно служебенъ поменъ, каквъто бѣше отъ старо врѣме, та до 1843 год., става отъ нея година (прѣзъ тая година Ундолски откри прѣвъ нѣколко отъ проповѣдите на св. Клиmenta) насамъ прѣдметъ на словѣнска научна любознателност и на българско културно-исторично оцѣнение“ (стр. 17).

Въ IV глава авторътъ разглежда *най-новата* Климентовска литература, която се появява прѣзъ втората половина на XIX вѣкъ, та дори „до деня“ на хилядогодишнината на светеца (Ср. стр. 116, забѣл. 56). Прѣзъ тоя периодъ, казва проф. Тодоровъ, успоредно съ открития за науката „Климентъ словѣнски“ се открива и „Константина бѣлгарски“, та бива смѣсванъ съ първия. За личността и дѣйността на Климентъ възникватъ различни твърдения и съмнѣния. Между туй слѣдватъ да се обявяватъ все нови Климентови трудове, отъ него писани или нему приписвани; а отъ различни „Климентовски въпроси“ съ течение на врѣмето слѣдва да се образува достовѣрно сѫдѣдие за бѣлѣжития книжовникъ, светителъ и учителъ въ особити издания, издирвания и разсѫждения. А всичко това вкупомъ показва отъ какво значение е Климентъ за своето врѣме въ старата история и книжнина на южнѣ словѣни.

Слѣдъ тоя обстоенъ плѣгледъ на цѣлата Климентовска литература, появила се въ продължение на цѣли 9 вѣка и на различни езици (гръцки, латински, руски, полски, чешки, срѣбско-хѣрватски и нѣмски), маститиятъ нашъ ученъ въ V-та и послѣдна глава на своята рѣч въ резюме ни дава „личния и културенъ образъ на Климентъ споредъ онова, което излиза отъ домашната книжевна и критична работа надъ вѣстите и изворите за тоя дѣнецъ“.

Богата по съдѣржание и напълно изчерпваща своя прѣдметъ, рѣчта на проф. Тодоровъ по форма е образецъ на ораторско изкуство; стройна, симетрична въ своите части и напълно завършена — тя напомня класическите рѣчи на древните оратори.

Цѣнна съмѣто по себе, още по-цѣнна става тая рѣч тѣй, както тя е издадена отъ академията на науките, придружена съ критичните бѣлѣжки на автора върху всички ония книжевни трудове, които той е проучилъ; 56 на брой, тия бѣлѣжки запълнятъ 86 страници отъ цѣлата книга, която брои 117 стр. Нѣкои отъ тия бѣлѣжки, като напр. тая върху книгата на срѣбския ученъ Новаковичъ: „*Първи основи словенске книжевности между Балканскимъ словенима*“ (Стр. 80—93), обема цѣли 14 стр., значи близо половината отъ колкото заема самата рѣч. Погледната отъ тая страна, книгата на проф. Тодоровъ, добива още по-голѣма цѣна: тя се явява като солиденъ наученъ трудъ, който ще послужи на мнозина като справочна книга по библиографията на прѣдмета.

Ето защо книгата заслужава да й се даде най-широко разпространение, толкоъзъ повече, че и нейната цѣна (б. л.) сравнително днешната скѫптия не е голѣма.

При това нека отбѣлѣжимъ тута, че това е първиятъ трудъ, който даватъ университета и академията на науките отъ това, що сѫ обѣщали да дадатъ по случай хилядогодишнината отъ смъртта на св. Климентъ; а откакъ сме отпразнували тая дено, ето скоро ще минатъ вече цѣли три години! Не е ли врѣме да се побѣрза и съ другите издания?

Д. Л.

Изъ печата.

Въ първата книжка отъ списанието на новообразувалото се въ столицата дружество „Миръ чрѣзъ съюзоване“ е помѣстенъ позивъ къмъ българските граждани, въ който се изяснява по слѣдния начинъ цѣльта на дружеството:

Като най-цѣненъ резултат отъ ужасната война, която свѣтъ току що прѣкара, се явява проникващето въ широкитѣ народни маси съзнание, че интересите на културата, демократията и човѣчеството повелително налагатъ установяването на траенъ миръ между народите.

За постигането на тая цѣль сѫ се прѣлагали и се прѣлагатъ разни срѣдства; разоржаване, явни договори, задължителенъ арбитражъ, прѣмахване на митнишките граници и пр. Ала всички тия срѣдства ще останатъ само палиативи, ако се не прибѣгне до крайното срѣдство; организиране на тѣй нареченото общество на народите, като се признаятъ правата и жизнените интереси на всѣки народъ, колкото малъкъ и да е той. Както е известно, тая идея, отдавна проповѣдана отъ най-свѣтлии умове на човѣчеството, е днесъ тѣржествено провъзгласена и подържана отъ великия прѣдседателъ на Сѣверо-Американските Съединени Щати, Уайлсонъ.

Но за да бѫде въ състояние да установи спрѣдливъ миръ въ свѣта, това организирано общество на народите трѣбва да бѫде изразъ не на силата или надмоштието на единъ народъ или група народи, а изразъ на свободно взаимно споразумение и съгласие на всички културни народи. За това всѣки народъ е длѣженъ да употреби своите най-благородни усилия за осъществяването на това общо на всички народи дѣло.

А за изпълнение на този дѣлъ всѣки народъ трѣбва прѣди всичко да се споразумѣе и да заживѣе въ братски говоръ съ своите съсѣди.

За да се отговори на тая именно нужда, се основа въ София, въ началото на този мѣсяцъ, Българско Дружество за миръ чрѣзъ съюзоване траенъ миръ на Балканите и изобщо на Изтокъ, по пътя на споразумението и съюзоването.

Pax per foederationem — „Миръ чрѣзъ съюзоване“ — това е името и програмата на Дружеството. Въ съгласие съ тая програма то ще пропагандира устно и печатно идеята за миръ чрѣзъ съюзоване; ще проучва споровете между България и нейните съсѣди и ще търси начини за тѣхното мирно и справедливо разрешение; ще се стрѣми да се съюзи за обща дѣйност съ дружествата за миръ у тия съсѣди и ще влѣзе въ тѣсни връзки съ подобните организации у другите народи.

Къмъ това високо полезно, детократично и хуманно дѣло ние призоваваме всички просвѣтени български граждани. То е сѫщото, за което сѫ ратували и нашите най-велики народни дѣйци отъ епохата на политическото ни възраждане, Раковски, Ботевъ, Левски и Л. Каравеловъ. Днесъ тѣхниятъ бѣнъ за единъ „балкански съюзъ“, въ който освободненіето и обединеніето български народъ да влиза като пълноправенъ членъ, може да се осъществи, и то въ една много по-величава форма, подъ егидата на организираното общество на народите.

На работа, прочее!

Църковно-обществена лѣтописъ.

I. У насъ.

Архиерейска служба въ двореца. На кръстопоклонната недѣля, 23 мартъ т. г., Намѣстникъ-Прѣдседателъ на Св. Синодъ св. Доростолски и Червенски митрополитъ г. г. Василий отслужи св. литургия въ дворцовия параклисъ „Св. Ап. Петър и Павелъ“. На „Сострахомъ божіемъ“ Негово Величество Царъ се приобщи съ Св. Тайни.

На службата присѫствува и министъръ-прѣдседателъ г. Т. Тодоровъ.

Намѣстникъ на овдовѣлия Пелагонийски митрополитски прѣстолъ. Св. Синодъ въ засѣдането си на 13 мартъ т. г. назначи, възъ основа на чл. 38 отъ Екзархийския уставъ, Негово Високопрѣосвещенство св. Охридски митрополитъ г. г. Бориса за намѣстникъ на овдовѣлия Пелагонийски митрополитски прѣстолъ.

Панихида. На 13 мартъ т. г. въ столичната катедрала намѣстникъ на овдовѣлия Софийски митрополитски прѣстолъ, Негово Високопрѣосвещенство св. Доростолски и Червенски митрополитъ г. г. Василий отслужи заупокойна литургия, а слѣдъ това и панихида за блаженнопочиналия Софийски митрополитъ Паргений по случай деветъ мѣсека отъ блаженната му кончина.

Пристигналъ синоденъ членъ. На 16 мартъ т. г. Негово Високопрѣосвещенство св. Врачански митрополитъ г. г. Климентъ е вече напълно оздравѣлъ и пристигна въ столицата, за да земе участие въ синодните засѣданія.

Пристигналъ архиерей. Високопрѣосвещеніето св. Скопски митрополитъ г. г. Неофитъ пристигна на 22 м. м. въ столицата.

Отпътувалъ архиерей. Управляющиятъ Маронийската епархия Високопрѣосвещеніето бивши Скопски митрополитъ г. г. Теодосий, който за нѣколко дни бѣше дошълъ въ столицата, миналата седмица отпътува за Гюмюрджина.

Синодално ходатайство прѣдъ Дирекцията на Стопански Грижи и Обществена Прѣдвидливостъ. Прѣдвидъ на това, че повечето отъ свещениците въ царството ходятъ съ изпокъсано или съвършено овѣхтѣло облѣcko, Св. Синодъ въ едно отъ засѣданіята си рѣши, да се направятъ настойчиви постежки прѣдъ горната дирекция, за да стори тя каквото е потрѣбно за доставяне черенъ платъ за формено облѣcko (шапки и раса) на духовенството и материалъ за обуша за сѫщото.

На Дирекцията е вече писано по горния въпросъ и вѣрваме, че тя ще удовлетвори тази наскъща нужда на българското духовенство, защото иначе духовенството се излага не само прѣдъ нашия народъ, но и прѣдъ чужденците, които днесъ се намиратъ въ страната ни.

За Соф. духовна семинария. Собственото здание на Соф. дух. семинария е вече изпразнено, поправено и пригодено за занятия и пансионъ.

Семинаристите сѫ вече прибрани въ зданието и учебните занятия сѫ наново започнати, слѣдъ малката пауза, която биде направена, докато прѣнесена

учебната покъщнина отъ наетата за семинария сграда въ града до собственото семинарско здание.

Одринската годишнина. На 26 м. м. по случай шестгодишнината отъ прѣвзemanето на Одринъ отъ Българскиятъ войски, въ катедралната църква се отслужи отъ Прѣосвещения св. Нишавски епископъ г. Иларионъ панихида за починалиятъ борци, а слѣдъ това и молебень.

Пристигаха прѣставители на двореца, г. г. министрътъ, генералитетъ и много граждани.

По рѣшение на Св. Синодъ прѣпоръжчаме на монастирите въ царството списанията „Земледѣлие“ и „Земледѣлско скотовъдство.“

II. Въ чужбина.

Около въпроса за сближенietо на църкви. Цариградските гръцки вѣстници съобщаватъ съ задоволство, че въпросътъ за постигане на едно сближение между християнските църкви билъ радушно посрѣдничатъ и въ американския печать. Американските вѣстници, които излизатъ въ Ню-Йоркъ дори съобщаватъ, че въ скоро време щѣли да заминатъ отъ американската столица трима американски епископи за Римъ, дѣто щѣли да прѣставатъ на Папата единъ подробенъ проектъ за образуване единъ църковенъ съюзъ, който щѣль да бѫде за църковния свѣтъ онова, което за политическия свѣтъ и за държавитъ отъ цѣлия свѣтъ щѣло да бѫде общество на народитѣ.

Единъ отъ тѣзи трима делегати, на име Ебертъ, заявилъ, че този цѣненъ проектъ обхваща католицката, протестантската и православната църква въ Русия.

* * *

Сегашниятъ locum tenens на Цариградската патриаршия — Брусенскиятъ митрополит Доротей, — на чело на една голѣма делегация отъ духовници и миряни, видни фанариоти и учени гърци, заминалъ прѣзъ Атина, Римъ за Парижъ, дѣто щѣль да прѣстави исканията на цариградската църква прѣдъ тамошната мирна конференция прѣдимно по въпроса за сѫдбата на Цариградъ, Тракия и Мала Азия и то възь основа на статистическите данни, съ които разполага по своеуврѣменитѣ донесения на гръцките митрополити отъ онѣзи място. — Неговото място до завръщането му щѣль да заема Кесарийскиятъ митрополитъ Николай.

Благодарностъ.

Настоятелството на църквата „Св. в. м. Димитрий“ въ с. Мирково, Пирдопско, проникнато отъ голѣма признателностъ, изказва своята и тази на енорияшитѣ най-сърдечна благодарностъ на долуизброенитѣ свои съграждани, които подариха на църквата ни слѣдното:

1. Инженеръ Цв. Станчевъ, живущъ въ гр. Вратца — 120 лв.,

2. Капитанъ Георги Р. Биковъ, служащъ въ София — иконата на „Св. в. м. Георги“ за 300 лв. и единъ кръстъ съ четри херувимчета, солидно изработени отъ орѣхово дърво на стойностъ около 300 лв.,

3. Никола Р. Сърдановъ, отъ София — една малка икона „Св. Николай“ за 100 лв.,

4. Кирилъ Хр. Кирчовъ, чиновникъ въ София — едно голѣмо напрѣстолно Евангелие съ позлата за 150 лв.,

5. Димитъръ Ив. Бончевъ, търговецъ въ София — 200 лв.,

6. Харалампия Стояновъ — 50 лв.,

7. Никола Харлампиевъ — 30 лв. и

8. Петъръ Т. Синигеровъ — 10 лева.

Молитствувааме Мъздовоздаятеля Бога да въз награди тия щедри дарители съ крѣпко здраве и най-добри успѣхи въ живота.

Надѣваме се, че и други бл. християни отъ селото ни, ще послѣдватъ тѣхния примѣръ.

Прѣдседателъ: Протоиерей Георги Ив. Моминъ.

Църковно настоятелство при храма „Успение Прѣсвята Богородица“ въ гр. Сливенъ.

Обявление

№ 10.

Църковното настоятелство при храма „Успение Прѣсвята Богородица“ въ гр. Сливенъ обявява, че втората енория при сѫдия храмъ е вакантна и търси кандидатъ за свещеникъ семинариста нержкоположенъ; да се яви прѣда настоятелството съ документите си.

Отъ Настоятелството.

Църковно настоятелство при църквата „Св. Архангелъ Михаилъ“ въ гр. Хасково.

Обявление

№ 6.

Църковното настоятелство при църквата „Св. Архангелъ Михаилъ“ въ гр. Хасково обявява за знание, че втората енория при църквате е вакантна.

Желающитѣ да заематъ енорията кандидати-миряни, дякони или свещеници — трѣбва да сѫ за вършили пълна духовна семинария.

Кандидатите да изпратятъ документите си до Св. Пловдивска митрополия и се явятъ лично въ църквата на пѣние, служене и проповѣдь за одобрѣніе и изборъ отъ енорияшитѣ.

Гр. Хасково, 13 Мартъ, 1919 г.

1—3

Отъ Настоятелството.

Обявление

№ 2.

Църковното настоятелство при храма „Св. В. М. Димитрий“ въ гр. Хасково обявява, че енорията при сѫдия храмъ е вакантна и търси кандидатъ за свещеникъ съ духовно образование, който да се яви на пѣние и проповѣдь въ църквата. Църквата е нова, енорията е добра.

Гр. Хасково, януари 1919 год.

3—3

Отъ настоятелството.

ВЪЛГАРЧЕ Дѣтско илюстровано списание. Дава на нашите дѣца избрани и поучителни разкази, приказки, стихове, басни, рѣчна работа и дѣтска музика. 10 книжки съ календарче — премия 6 лв. Записватъ всички пощенски станции, книжаритѣ и редакцията София: площадъ Черна Джамия № 6.

2—5

Панагюр. Окол. Църк. Ливница.**Обявление**

№ 5.

Понеже назначения за 15/2 мартъ 1919 год. търгъ за доставката на (1500) хиляда и петстотинъ килограма чистъ пчеленъ анадолски или мѣстенъ воськъ и (150) сто и петдесет килограма суланъ памукъ № 4, не се състоя по неявяване на конкуренти, то за сѫщата доставка при сѫщите условия се обявява новъ търгъ съ съкратенъ срокъ, който ще стане на 12 априлъ 1919 год.

Поканватъ се желаещите да се явятъ и надаватъ.

Прѣседателъ на ливницата:

свѣщ. Крѣстьо Дражовъ.

Обявление

Езерченското Църковно Настоятелство дири свѣщенникъ подъ слѣднитѣ условия:

Ще му се отпустне:

- 1) 40 декара земя.
- 2) По 1 шиникъ храна на вѣнчило, които сѫж 250.
- 3) Всички кожи отъ Гергьовъ день.
- 4) Всички вѣзнаграждения срѣзу извѣршениетѣ трѣби.

с. Езерче, 16 Мартъ 1919 г.

Отъ Църковното Настоятелство.

Ломска Околийска Ливница.**Обявление**

№ 12.

Ломската окол. ливница въ гр. Ломъ обявява, че на 10 априлъ т. г. отъ 10—12 часа, при обѣдъ въ канцеларията ѝ ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставката на 1000 килограма чистъ анадолски или мѣстенъ воськъ.

Желаещите да взематъ участие, да се съобразятъ съ чл. 11—14 отъ „Зак. за Общ. прѣприятия“. Искания залогъ е 5 %. Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки денъ.

Ломъ, 17/III 1919.

1—1.

ЛИВНИЦАТА.

Шуменска църк. свѣщоливница**Обявление**

№ 23.

Шуменската църковна свѣщоливница извѣства, че на 23 мартъ т. г. 4 часа слѣдъ обѣдъ въ канцеларията ѝ ще произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставката на 5000 кгр. чистъ анадолски не матовъ пчеленъ воськъ и 800 кгр. прежда за фитила на свѣщите за прѣзъ т. год.

Цѣлата доставка възлиза приблизително на 200,000 лева.

Искания залогъ е 5 %, прѣставенъ въ банкovo удостовѣрение.

Поемнитѣ условия могатъ да се прѣглеждатъ всѣки присѫтственъ день и часъ въ ливнишката канцелария.

Желаещите да взематъ участие въ търга трѣбва да се съобразяватъ съ прѣдписанията на чл. чл. 11—14 отъ Закона за общественнитѣ прѣприятия и да прѣставятъ мостра отъ воська си въ врѣме на търга.

гр. Шуменъ, 12 Мартъ 1919 г. од.

Прѣседателъ: свѣщенникъ Ив. Дочевъ.

1—1.

Илюстрация „СВѢТЛИНА“

Год. 27.

Редакторъ: ЮРДАНЪ МИХАИЛОВЪ.

Свѣтлина отваря подпiska за 27-та годишнина, която струва 20 лв. прѣдплатени.

Абонирането става въ редакцията на „Свѣтлина“, ул. Прѣспа № 1 (при черн. джамия) София, както и при всички пощенски станции и въ инижарницата на Ив. Б. Касжровъ, ул. Леге. На дѣятелни настоятели се прави 20% отстѣпка.

2—3

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО ГУТЕНБЕРГЪ — СОФИЯ
Ул. Бенковски, 22. Телефонъ 1498.**Петнѣстиятъ тифъ**И вѣзратната треска
отъ д-ръ Д. Т. Бурилковъ

Намира се въ всички по-добрѣ уредени книжарници въ Царството. Цѣна 2.50 лв. ::

Кооперативна Печатница „Гутенбергъ“ — София.